Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3770/2025
25.06.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Весне Мастиловић и Татјане Ђурица, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача АА из ... - ..., чији је пуномоћник Миле Ћујић, адвокат из ..., против противника предлагача Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда из Београда и крајњег корисника Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво из Београда, ради накнаде, одлучујући о ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 11673/22 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 25.06.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 11673/22 од 19.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија противника предлагача изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 11673/22 од 19.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Другог основног суда у Београду Р1 192/20 од 21.02.2022. године, ставом првим изреке, одређена је накнада за решењем Градске општине Гроцка, Одељења за општу управу и имовинско правне послове број 465-11/2019 од 27.02.2019. године, правноснажно 25.03.2019. године, експроприсано земљиште и то: кат.парцела број .../... површине 1.471 м2, кат.парцела број .../... површине 1.461 м2 и кат.парцела број .../... површине 311 м2, све КО ... из поседа ранијих сувласника ББ и АА са по 1/2, у корист Града Београда, а ради изградње санитарне депоније „Винча“ и обавезан је крајњи корисник Град Београд да предлагачу на име накнаде за ½ идеална дела на наведеним парцелама исплати укупно 3.014.692,80 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, крајњи корисник је обавезан да предлагачу накнади трошкове поступка од 156.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Решењем Вишег суда у Београду Гж 11673/22 од 19.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе противника предлагача и крајњег корисника и

потврђено је првостепено решење. Ставом другим изреке, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, противник предлагача је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног и ванпарничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Предлагач је поднео одговор на ревизију.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији противника предлагача као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку – ЗВП („Службени гласник РС“, број 45/13... 106/15), Врховни суд налази да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је решењем Градске општине Гроцка, Одељење за општу управу и имовинско правне послове број 465-11/2019 од 27.02.2019. године (правноснажно 25.03.2019. године) експроприсано земљиште и кат.парцела број .../... површине 1.471 м2, кат.парцела број .../... површине 1.461 м2 и кат.парцела број .../... површине 311 м2, све КО ... из поседа ранијих сувласника ББ и АА са по ½, правних претходника предлагача, у корист крајњег корисника Града Београда, а ради изградње санитарне депоније „Винча“. Такође, побијаним решењем одлучено је о накнади за експроприсане непокретности као за грађевинско земљиште, а ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији, ради уједначавања судске праксе у примени члана 42. Закона о експропријацији, односно начина одређивање висине тржишне вредности непокретности. У спроведеном поступку, нижестепени судови су тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсану непокретност у смислу члана 41. и 42. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, број 53/95, 23/01 и 20/09), израженог кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о одређивању накнаде за експроприсане непокретности, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Указивање у ревизији на другачије одлуке ревизијског суда, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима за одређивање накнаде за експроприсане непокретности као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је

условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 2. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Побијаним решењем потврђено је првостепено решење којим је одређена накнада за експроприсане непокретности од укупно 3.014.692,80 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (предлога ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност поднетог 11.09.2020. године), представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом.

Предлагачу не припадају трошкови одговора на ревизију и таксе на одговор, јер исти у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни, због чега је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић